

De Blauwe Diender

Recensie door de Belgische auteur Henri Patrik

"De Blauwe diender" is geen roman, maar de autobiografie van Jacques Smeets. Ook al betitelt de auteur zijn boek als een "Kroniek van een politieleven", hijzelf staat centraal. Deze ex-politieman schreef echter geen heldenepos, ook geen ode aan de politie, maar een nuchtere analyse van zijn eigen loopbaan bij een genootschap dat hij gedurende drieënveertig jaar heeft zien evolueren. In zevenentwintig thematische hoofdstukken vertelt hij over zijn motivatie, zijn groei als politieman, zijn angsten en zijn frustraties.

Na elk hoofdstuk krijgt de lezer een alsmaar duidelijker wordend beeld over de werking van "de politie" en de heersende mentaliteit. De auteur durft het aan over corruptie te schrijven, over geweld en "burn-out". De lezer leeft met hem mee, en hij voert ons mee naar zijn eerste confrontatie met een lijk. Hij gunt ons een blik in zijn intiemste gevoelens. Hij stelt ons voor aan onderbetaalde collega's van een oudere generatie, welke deze lacune op hun manier het hoofd bieden. We houden hem gezelschap bij zijn nachtdiensten en begeleiden hem naar gewelddadige demonstraties.

Langzaam wordt het ons duidelijk dat de "politieman van het terrein" aan het uitsterven is, dat de technologie zijn intrede doet en dat het budget voor de politie niet meer in functie van de misdaad wordt toegekend, maar in functie van de economische crisis.

De auteur heeft het ook over zijn jeugd, over de mensen die werkelijk iets voor hem hebben betekend en vooral over zijn echtgenote. Zijn bewoordingen over haar zijn een discreet gecamoufleerd eerbetoon aan de enige persoon die hem in goede en slechte momenten heeft gesteund. De aandachtige lezer zal snel ontdekken dat zij zijn "biechtmoeder" en uitlaatklep was aan wie hij over zijn werk kon praten. Toch is het duidelijk dat deze eenzijdige ontboezemingen niet volstonden. Ieder mens heeft iemand nodig tegenover wie hij zich zonder schroom kan uitkleden. Iemand met begrip, maar ook met raad.

In "De Blauwe Diender" stelt de auteur zichzelf heel wat vragen, maar vindt niet altijd het antwoord. Hij zoekt naar de waarheid, naar de zin van wat hij gedurende zijn hele loopbaan heeft gedaan, en soms voelt men zijn twijfels, hoewel hij telkens weer probeert zichzelf te overtuigen dat hij altijd de juiste weg heeft gevolgd. Maar met verloop van jaren, stelt hij vast dat zijn motivatie om "het recht" te dienen en "de misdaad" te bestrijden, niet helemaal meer overeenstemt met wat hij dagelijks op het terrein meemaakt. Deze voortdurende innerlijke tweestrijd wordt hem uiteindelijk fataal. Zo wordt hij het slachtoffer van "Burn-out". Toch vind hij zijn weg terug, maar verandert van dienst. Wil voortaan zijn collega's helpen, een hulp die hijzelf beschrijft als "het aanreiken van zelf verworven inzichten ten behoeve van hun eigen zoektocht in de complexe wereld van het politieberoep."

"De Blauwe diender" is een prachtig en zeer interessant relaas over het politiekorps. Zelf heb ik 35 jaar het uniform gedragen en ik kon heel wat parallellen trekken tussen zijn ervaringen en de mijne. Maar "De Blauwe diender" is niet alleen een spontane striptease, maar een diep menselijk verhaal dat door een groot publiek zou moeten gelezen worden; door jong en oud. Iedere ouder zou dit boek moeten bezitten, terwijl elke gelovige het een plaats naast de Bijbel zou moeten geven, maar het vooral zou moeten lezen. Het is ook een handleiding voor de jongere generatie die opnieuw moet leren respect te tonen voor de "mannen in het blauw" welke hun leven inzetten om haar veiligheid te verzekeren.

Dit bijzonder werk, een uitgave op glanzend papier, is met zekerheid niet alleen bestemd voor collega's die er hun daden in vermoeden, maar voor elke burger omdat iedereen daarin ook wel een stukje van zichzelf kan terugvinden.

Een aanrader voor iedereen.

Henri Patrik: Ik was zelf vijfendertig jaar drager van een uniform als officier bij het leger. Tijdens de vier laatste jaren van mijn loopbaan was ik actief als officier "Burgerlijke en militaire samenwerking" in de Balkan, zowel in Bosnië als tijdens de Kosovo-oorlog. Na mijn eerste praktische ervaring, doceerde ik in het opleidingscentrum voor nieuwe kandidaten in Evere en in Ankara voor een internationaal auditorium. Daarna vertrok ik voor een laatste keer naar de Balkan, waar ik twee jaar in Sarajevo voor de Europese Unie werkte. Eerst bij de EUMM als Administrateur van de Belgische delegatie en Hoofd van de informatica afdeling. De laatste zes maanden van mijn actief leven diende ik bij de EUPM, De Politie van de Europese Unie. Over die periode schreef ik de roman "Omerta" die ik de ondertitel "De verkrachte waarheid" zou geven.

Geplaatst op website van Bol.com, 1 januari 2014:

<http://www.bol.com/nl/p/de-blauwe-diender-druk-heruitgave/920000022117982/>